

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1081/2015
11.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Д.С. из С., кога заступа пуномоћник С.М., адвокат из С., против тужене С.б.з.п.л.и.р.н.п.о. С. из С., коју заступа пуномоћник Г.Љ., адвокат из З., ради чинидбе и накнаде штете у износу од 929.546,00 динара, одлучујући о ревизијама парничних странака, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр.8049/13 од 17.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизија тужиоца Д.С. из С и тужене С.б.з.п.л.и.р.н.п.о. С. из С., изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр.8049/13 од 17.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П бр. 2111/10 од 04.09.2013. године, ставом I изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да отклони проблем подземних и фекалних вода које продиру са плаца тужене к.п.бр.... у К.О. С. на плац тужиоца к.п.бр.... у К.О. С. на начин ближе наведен у изреци. Ставом II изреке тужбени захтев тужиоца је усвојен и обавезана тужена да изврши зидање порушеног дела потпорног зида на дужини од 10,50 метара до висине осталог дела зида од 2,20 метара на плацу тужиоца к.п.бр...., да ојача темељ потпорног зида по целој дужини, на начин ближе наведен у изреци, изврши ископ земље за ојачање темеља на осталом делу зида дужине од 11,50 метара, просечне ширине 0,30 метара и дубине 0,70 метара, да изврши насипање шљунка у дну канала висине 10 цм, да бетонира темељ бетоном одређеног квалитета на делу порушеног зида и изврши ојачање осталог дела зида и друге грађевинске радове на наведеном зиду и изврши дренажу на начин ближе наведен у изреци. Ставом III изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу накнади штету коју је претрпео услед продора подземних и фекалних вода са плаца туженог на плац тужиоца и то износ од 65.856,00 динара на име вредности радова које је тужилац извео постављањем дренаже поред потпорног зида, износ од 20.370,00 динара на име вредности радова које тужилац треба да изведе на стамбеном објекту, да би га оспособио за становање и износ од 63.320,00 динара на име вредности радова које тужилац треба да изведе на помоћној стамбеној згради са законском затезном каматом од 09.04.2011. године па до исплате. Ставом IV изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца обавезана тужена

да плати тужиоцу износ од 145.200,00 динара на име накнаде штете због умањења вредности његовог плаца услед постављања одводног канала на плацу тужиоца ради одвођења подземних вода са плаца тужене са законском затезном каматом почев од 25.10.2008. године па до исплате. Ставом V изреке усвојен је захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 30.000,00 динара на име накнаде штете због онемогућеног редовног коришћења плаца тужиоца за време извођења радова са каматом по закону почев од 05.07.2008. године па до исплате. Ставом VI изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади штету на име немогућности издавања бањским гостима две собе у оштећеном старом стамбеном објекту за период од 01.01.2006. до 31.12.2011. године у износу од 604.800,00 динара са каматом по закону почев од 09.07.2012. године па до исплате. Ставом VII изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади све парничне трошкове у износу од 691.544,00 динара са каматом по закону почев од 04.09.2013. године па до исплате.

Апелациони суд у Београду пресудом Гж бр.8049/13 од 17.12.2014. године потврђује пресуду Основног суда у Зајечару, судска јединица у Сокобањи П бр.2111/10 од 04.09.2013. године у ставу I, II, делу става III изреке у којем је одлучено о главном дугу, делу става VI изреке којим је одлучено о главном дугу и ставу VII изреке и жалбу тужене у овом делу одбија као неосновану. Ставом II изреке преиначује првостепену пресуду у преосталом делу става III изреке којим је одлучено о камати на износе досуђене на име главног дуга, у ставу IV, V и делу става VI изреке којим је одлучено о камати на износ досуђен на име главног дуга, тако што обавезује тужену да тужиоцу на износе досуђене ставом III изреке побијане пресуде на име главног дуга и то на износ од 65.856,80 динара, износ од 20.370,00 и износ од 63.320,00 динара, исплати законску затезну камату од 04.09.2013. године па до исплате и на износ досуђен ставом VI побијане пресуде од 604.800,00 динара исплати законску затезну камату почев од 04.09.2013. године па до исплате, док захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износе досуђене на име главног дуга ставом III изреке побијане пресуде за период од 04.09.2011. до 04.09.2013. године и захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име накнаде штете због умањења вредности његовог плаца услед постављања одводног канала исплати износ од 145.000,00 динара са каматом по закону почев од 25.10.2008. године па до исплате, захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име накнаде штете због онемогућавања редовног коришћења плаца за време извођења радова исплати износ од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 05.07.2008. године па до исплате, као и захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на износ главног дуга досуђеног ставом VI изреке побијане пресуде исплати законску затезну камату од 09.07.2012. године, до 04.09.2013. године одбија као неоснован.

Против другостепене пресуде у делу у којем је одбијен тужбени захтев тужилац изјављује благовремену ревизију. Ревизију изјављује због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени изјављује ревизију против другостепене пресуде у делу којим је правноснажно усвојен захтев тужиоца, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Ревизијски суд је испитао дозвољеност ревизије парничних странака у смислу члана 401. став 2. раније важећег Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14) и одлучио као у изреци из следећих разлога:

Ревизије парничних странака нису дозвољене.

Тужилац је поднео тужбу дана 11.09.2007. године којом је тражио накнаду штете у износу од 2.300.000,00 динара. Поднеском од 20.02.2008. године преиначује тужбу за накнаду штете повећањем захтева на износ од 2.588.000,00 динара. Поднеском од 18.02.2008. године преиначује поново тужбу тако што истиче захтев за чинидбу (којим тражи да тужилац изврши одређене грађевинске радове, отклони продор подземних вода) и накнади штету у укупном износу од 222.018,80 динара. Тужилац је у току поступка више пута мењао захтев у погледу износа који је потраживао на име накнаде штете тако што је поднеском од 23.09.2010. године тражио укупно износ од 452.018,80 динара, а поднеском од 10.07.2012. године 1.524.746,00 динара. Коначно опредељеним захтевом из поднеска од 09.02.2013. године тужилац поред захтева за чинидбу тражи и накнаду штете у укупном износу од 923.546,00 динара.

Чланом 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14), прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора у односу на туженог (у делу у којем је усвојен захтев тужиоца) од 754.546,00 динара по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (115,8869 динара за један евро на дан 10.07.2012. године) износила је 6.509,32 динара.

Вредност ревизијом побијаног дела правноснажне пресуде у односу на тужиоца (у делу у којем је захтев одбијен) у висини од 175.000,00 динара по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (115,8869 динара за један евро) износила је 1.510,09 евра.

Како је вредност предмета спора у односу на усвајајући и одбијајући део захтева испод законом прописаног лимита за дозвољеност ревизије (40.000 евра на дан подношења тужбе), ревизија парничних странака није дозвољена. Ревизија тужиоца такође није дозвољена у делу којим се побија правилност првостепене пресуде у одбијајућем делу захтева за затезну камату имајући у виду да у смислу члана 29. став 2. Закона о парничном поступку камате, уговорна казна и остала споредна тражења као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев. Самим тим ни ревизија тужиоца којом се побија правилност одлуке другостепеног суда у делу захтева за камату није дозвољена. Без утицаја је и позивање ревидената на одредбу члана 403. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14), из разлога што се у овом конкретном

случају измењена одредба члана 403.став 2.важећег Закона о парничном поступку не примењује.

На основу изложеног одлучено је као у изреци на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**